

Meniu

Prima pagină
Luceafărul de seară
Editorial
Debut
Educație
Invitație la lectură
Comentarii
Atitudini
Diverse
Istoria culturii
Interviu
Evenimente
Știri de presă
Contact

Caută pe sit

Caută

Arhiva

ianuarie 2024
decembrie 2023
noiembrie 2023
octombrie 2023
septembrie 2023
august 2023
iulie 2023
iunie 2023
mai 2023
aprilie 2023
martie 2023
februarie 2023
ianuarie 2023
decembrie 2022
noiembrie 2022
octombrie 2022
septembrie 2022
august 2022
iulie 2022
iunie 2022
mai 2022
aprilie 2022
martie 2022
februarie 2022
ianuarie 2022
decembrie 2021
noiembrie 2021
octombrie 2021
septembrie 2021
august 2021
iulie 2021
iunie 2021
mai 2021
aprilie 2021
martie 2021
februarie 2021
ianuarie 2021
decembrie 2020
noiembrie 2020

În numele poeziei

Articol scris de: Ionuț CARAGEA / 8 ian. 2016

Primit pentru publicare: 08 ian. 2016

Autor: Ionuț CARAGEA

Fragment din romanul în curs de apariție al lui Ionuț Caragea: „Ascultă-ți gândul și împlinește-ți visele”, Editura eLiteratura, București, 2016. Mai multe detalii: www.ionutcaragea.ro

Publicat: 08 ian. 2016

Ediție îngrijită de Diana Maria AGHIORGHESEI

Capitolul V – În numele poeziei

După despărțirea de Ioana, singurătatea și lectura masivă îți rămăseseră singurele muze.

Înțelegând sensul existenței mele, hotărâsem să merg pe calea spirituală a poeziei. În intimitate cu Dumnezeu și tot ce înseamnă Dumnezeu, nu am fost niciodată singur.

Cum a fost prima ta lansare de carte într-o biserică?

Ținând cont că ultimul meu volum se numea „Donator universal”, iar multe dintre poeziile aveau legătură cu Dumnezeu, am decis să-l lansez într-o biserică românească, după slujba de duminică, urmând exemplul multor scriitori din Montréal. Am ales biserica ortodoxă „Înălțarea Domnului”, în care predica părintele Nicolae Stoleru.

Însă, cu câteva zile înainte de lansare, ți-ai fracturat maxilarul pe timpul unui meci de rugby.

Eram marcat, proscris, damnat... să suport consecințele abaterii de la cale. Legile universului acționau imediat în „favoarea mea”, nelăsându-mă să acumulez furie și alte energii distructive. Mă purificam și mă echilibram. Din această ecuație, sufletul, după cum spunea și Cioran, era marea profitor al suferințelor trupului... Fractura a fost o experiență groznică. Am ajuns să fiu operat și mi s-a închis gura cu sârme pentru a mă vindeca. Nu mă puteam hrăni cu mâncare solidă și nu puteam vorbi. Totuși, în ciuda acestui accident nefericit, nu am renunțat la lansarea cărții mele. Dacă așa hotărâse Dumnezeu să se întâmple, să plătesc pentru păcatele mele și să intru mai umil în sfânta lui casă, atunci trebuia să mă conformez. Așadar, pe 12 august 2007, m-am înfățișat oamenilor, lăsându-i pe părinți și pe moderatoarea Anca Poenaru să vorbească mai mult despre versurile mele. Apoi mi-am luat cartea în mână și am început să recit cu gura închisă, printre dinți, deschizându-mi doar buzele. Efortul pronunțării cuvintelor îmi provoca grimase nepotrivite pentru un eveniment cultural, dar m-am scuzat pentru inconveniente și am reușit până la urmă să mă fac înțeles. Mesajul pe care voiam să-l transmit celorlalți era tot ce conta.

Dar au fost și momente când încercai să te răzbuni pe Dumnezeu pentru lecțiile pe care ți le oferea...

Îmi cumpăram o sticlă de vin, câteva țigări și începeam să mă cert cu Bărbosul: „Să mori de ciudă, Doamne, că ți-am luat-o înainte și mi le fac cu mâna mea, iar tu nu poți decât să privești cum îmi otrăvesc minunea asta de trup în care zace eternul nostru suflet! Oricum, ne vom întâlni, ne vom întregi și îmi vei mulțumi pentru tot ceea ce ai învățat prin mine! Și iar te vei plictisi și mă vei trimite în noi misiuni de recunoaștere...”

Stătea și te întreba deunăzi care ar fi dorința ta cea mai mare pe care nici măcar Dumnezeu n-ar avea puterea să ți-o îplinească. Și atunci te-a trântit un gând ce părea curată blasfemie: să-i iei locul marelui creator! Erai sigur că nu va renunța niciodată la poziția lui supremă în fața unui biet muritor, dar, analizând și mai bine situația, ți-ai dat seama că și pe asta o face de fiecare dată când vă nașteți și când muriți. Dumnezeu face schimb de locuri cu oamenii și oamenii fac schimb de locuri cu Dumnezeu.

Da, e chiar nostim... Unii oameni se roagă toată viața pentru un indiciu, pentru un semn, iar eu mă lovesc la tot pasul de ele.

Au fost atâtea experiențe de viață conștientizate la maxim, devenind, mai apoi, poezie. Tot ceea ce ai scris este o experiență trăită, ușor înnobilită de metafore sau exprimată direct. Poezia aștepta indiferent de locul în care te găseai...

octombrie 2020
septembrie 2020
august 2020
iulie 2020
iunie 2020
mai 2020
aprilie 2020
martie 2020
februarie 2020
ianuarie 2020
decembrie 2019
noiembrie 2019
octombrie 2019
septembrie 2019
august 2019
iulie 2019
iunie 2019
mai 2019
aprilie 2019
martie 2019
februarie 2019
ianuarie 2019
decembrie 2018
noiembrie 2018
octombrie 2018
septembrie 2018
august 2018
iulie 2018
iunie 2018
mai 2018
aprilie 2018
martie 2018
februarie 2018
ianuarie 2018
decembrie 2017
noiembrie 2017
octombrie 2017
septembrie 2017
august 2017
iulie 2017
iunie 2017
mai 2017
aprilie 2017
martie 2017
februarie 2017
ianuarie 2017
decembrie 2016
noiembrie 2016
octombrie 2016
septembrie 2016
august 2016
iulie 2016
iunie 2016
mai 2016
aprilie 2016
martie 2016
februarie 2016
ianuarie 2016
decembrie 2015
noiembrie 2015
octombrie 2015
septembrie 2015
august 2015
iulie 2015
iunie 2015
mai 2015
aprilie 2015
martie 2015
februarie 2015
ianuarie 2015
decembrie 2014
noiembrie 2014
octombrie 2014
septembrie 2014
august 2014
iulie 2014
iunie 2014
mai 2014
aprilie 2014

*este o zi când poezia așteaptă
într-o stație de metrou, în autobuz
într-o mașină rămasă în pană, pe o bancă în parc
lângă fântâna publică, în vechiul port
în bazilica doamnei noastre
este o zi când poezia așteaptă
să-mpartă o masă frugală cu un poet flămând
venit de undeva de departe
este o zi când poezia așteaptă sub o umbrelă
privind spre culisele unei furtuni
spre nu știu ce lizieră a gândurilor
este o zi, este o noapte părăsită de vise
este eroarea zilei de ieri
este o despărțire fără cuvinte
cu străngeri de mână, cu mânuși elegante și fine
ca pielea unui animal mort
je suis parti, je suis parti, je suis parti
nu-mi opri acest val ce se-nalță
ca un tsunami și curge
prin venele mele
privește, citește și nu m-atinge
nu-mi da verdicte, nu-mi spune mie
ce-i rău și ce-i bine
eu sunt zeul cuvintelor mele
eu sunt crucea mormântului meu
eu sunt politica inimii mele
eu sunt monarhia absolută a gândurilor mele
și și și
și așa mai departe
este o zi când se construiește o casă
în arborele vieții mele
am mâinile reci
este o zi când statuia din marmură
vrea să evadeze din om
je suis parti, je suis parti, je suis parti
nu-mi ține umbra de vorbă
nu-ți sparge oglinda
nu arunca după mine cu cioburi
nu încerca să mă cumperi
cu treizeci de-arginți
eu sunt al nimănui și al tuturor
și fără să mă vând
pentru nimic în lume
și și și
este o zi când poezia așteaptă să fie scrisă
pe altă limbă și mă-ntreabă
străinule, tu din ce țară vii?*

Recitindu-te, îți amintești de fiecare dată ce ți s-a întâmplat într-un anumit moment al vieții și cum ai ajuns să fii cel de acum.

Mulți dintre cititori poate că nu vor înțelege mesajul meu sau îl vor interpreta diferit, dar am lăsat mereu indicii și porți deschise, astfel încât oricine să-și poată face o casă trainică de vise și speranțe în cuvintele mele. Fiecare se poate descoperi și tămădui pe sine. Și să nu uite că trăim într-o epocă în care inițiativa și exemplul personal trebuie să ia locul marii discreții și gloriei postume.

Poate că prin această auto-explicare și auto-deconspirare îți vei pierde aura mistică pe care ai căpătat-o ca poet și vei deveni „vulnerabil”. Nu ți-e teamă?

Îi asigur pe cititori că îmi asum responsabilitatea dezvoltărilor mele și regret enorm greșelile comise în trecut. Acum încerc să le înțeleg și să le repar așa cum pot eu mai bine. Nu am de ce să-mi fie teamă, consider că un poet trebuie să se înfățișeze lumii așa cum este el, cu bune și rele. Degeaba scrii lucruri frumoase dacă nu arăți nimănui ceea ce te definește. Să fii sincer și apreciat pentru sinceritatea ta este mai important decât să fii înconjurat de numeroși adulatori pe care i-ai mințit constant, înșirând cuvinte goale. În numele poeziei mi-am riscat de foarte multe ori propria viață, punându-mi scrisul înaintea problemelor de sănătate. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat puterea să rezist și să mă refac miraculos...

Mie mi-a plăcut când trăgeai cu dinții de o coajă de pâine, sperând ca poezia ta, cea mai bună porție de fericire pe stomacul gol, să ajungă la semeni. Flămând eram și eu, de cuvinte, și așteptam să mă scoți la iveală...

*trag cu dinții de-o coajă uscată de pâine
și mă gândesc la țăranul ce-și ia coasa
și taie capetele plecate
ale spicelor de grâu
fără să-i pese că și oamenii
au capetele plecate în fața morții*

martie 2014
februarie 2014
ianuarie 2014
decembrie 2013
noiembrie 2013
octombrie 2013
septembrie 2013
august 2013
iulie 2013
iunie 2013
mai 2013
aprilie 2013
martie 2013
februarie 2013
ianuarie 2013
decembrie 2012
noiembrie 2012
octombrie 2012
septembrie 2012
august 2012
iulie 2012
iunie 2012
mai 2012
aprilie 2012
martie 2012
februarie 2012
ianuarie 2012
decembrie 2011
noiembrie 2011
octombrie 2011
septembrie 2011
august 2011
iulie 2011
iunie 2011
mai 2011
aprilie 2011
martie 2011
februarie 2011
ianuarie 2011
decembrie 2010
noiembrie 2010
octombrie 2010
septembrie 2010
august 2010
iulie 2010
iunie 2010
mai 2010
aprilie 2010
martie 2010
februarie 2010
ianuarie 2010
decembrie 2009
noiembrie 2009
octombrie 2009
septembrie 2009
august 2009
iulie 2009
iunie 2009
mai 2009
aprilie 2009
martie 2009
februarie 2009
ianuarie 2009

Colecția revistei

Anul 1
Anul 2
Anul 3
Anul 4
Anul 5
Anul 6

moartea cuiva este foamea altcuiva

*trag cu dinții de-o coajă uscată de pâine
și simt cum este să-ți chiorăie mațele
de dragostea celui alt
ce trece ca un bolovan de cocă
prin stomac*

*trag cu dinții de-o coajă uscată de pâine
și mă gândesc la sânii iubitei
ca două pâini rumene
înmuiate în lapte*

*trag cu dinții de-o coajă uscată de pâine
tot ce-a mai rămas din pâinea mea
cea de toate zilele*

Spre norocul tău, ai întâlnit la fiecare pas oameni miraculoși care ți-au schimbat viața. Discuțiile cu ei au devenit, de cele mai multe ori, poezie.

De exemplu vecinul meu, Mervin, americanul de culoare de la etajul 27, veteran al războiului din Vietnam. „Sarge”, căci așa i se adresau oamenii, avea o pensie foarte mare, permițându-i să închirieze de unul singur un apartament imens de patru camere, cu două balcoane. În balconul vestit avea instalat un telescop prin care privea deseori Luna. Sarge venise să trăiască în Canada deoarece, surprinzător pentru mine, nu îi mai plăcea stilul de viață american. Era un individ foarte simpatic, având ceva din trăsăturile și inteligența lui Morgan Freeman. Iubea foarte mult animalele, ținând în casă zeci de canari, sticleți, papagali și alte păsări mici. Avea un câțel din rasa Chihuahua pe care îl alinta „The Beast” din cauza faptului că acesta se repezea la oricine se apropia de stăpânul său și mârâia încontinuu, întocmai ca o fiară periculoasă. Sarge mă invita adesea la un pahar de vin roșu și la un trabuc, considerându-mă unul dintre prietenii săi speciali din Canada, mai ales pentru că eram respectuos, ascultam cu atenție ce spuneau oamenii din jurul meu și nu căzusem în capcana decadenței. De fiecare dată când intram în apartamentul său, avea televizorul deschis pe posturi de istorie sau război. Apoi îmi povestea, cu accentul său tipic american, teribilele drame pe care le trăise pe câmpul de luptă...

...amintindu-ți cât de fragilă este viața și cât de mult trebuie să o prețuiești. El fusese salvat de la moarte de unul dintre camarazii săi de arme care sărise peste o grenadă aruncată în tranșee...

*fotografiile zâmbesc
într-o zi, una din ele
va ajunge pe cruce*

*e ca un fel de competiție
între cele mai frumoase momente*

*cum vrei să te țină minte lumea
ca pe un om vesel
ca pe un om trist plângând adesea
ca pe un poet spânzurat de cuvinte înalte
cu ochii pierduți printre stele
îmbibate-n alcool?*

*privește, lumânările se aprind
în cimitire se proiectează filmele mute
și cine să aplaude, și cine să aplaude
și cine să deranjeze această tăcere sublimă
și cine va ecraniza învierea
a câta înviere, Doamne
de la care prietenii noștri lipsesc*

*a câta tăcere dată cu vocea la maxim
a câta trecere în revistă*

*al câtelea război în care frații se pulverizează
acoperind o grenadă*

*al câtelea zid pe care numele eroilor
stau unele peste altele
așteptând să fie măcar citite
de ochii sătului de plăceri
plătite cu prețul vieții celorlalți*

Miraculos a fost și Mario, portarul care te întâmpina de fiecare dată când te întorceai de la serviciu. Un om simplu, dar care răspundea cu atâta seninătate și înțelepciune tuturor întrebărilor pe care i le puneai... Într-una din seri, când nu voiai să mă ascuți și treceai prin rătăcirile tale spirituale, l-ai întrebat ce este fericirea...

când întrebările au cele mai tănuite răspunsuri
când rătăcești atâta în căutarea fericirii
când te întorci obosit de la muncă și tot ce știi
este c-a mai trecut o zi din viața ta
atunci îl întâlnești pe Mario
portarul
și-ți spune că fericirea pentru el
este ora nouă dimineața
ora când își bea cafeaua
în acel moment înțelegi
cât de simplu era
îți vine să urlî, să plîngi
pentru cât timp ai pierdut și câte sacrificii
însă a doua zi, la ora nouă dimineața
privești ceașca de cafea și te-ntrebi
cu zahăr sau fără?
Mario plecase
era angajat pentru o singură zi
la porțile fericirii

Miraculoși sunt și oamenii împărățiați prin toate colțurile lumi, cu care ți-ai petrecut zilele și nopțile pe Messenger: Viorel Zegheru, Vanda Florea, Emanuela Oncioiu, Andreea Trifu, Mahmoud Djama, Aurel Sibiceanu, Adrian Erbiceanu, Elena Croitoru, Vlad Turburea, Elena Toma, Maria Prochiptic și mulți alții.

Miraculoși sunt și oamenii cu care am vorbit pe e-mail, legând prietenii și colaborări literare durabile: Dumitru Scorțanu, Constantin Frosin, Adrian Botez, Cezarina Adamescu, Valeriu Cușner, Angela Furtună, Carmen Poenaru, Corneliu Leu, Marius Chelaru, Iulia Bostan, Gheorghe L. Nimigeanu, Emilia Dabu, Mihaela Burlacu, Eugen Enea Caraghiaur, Ionela Mihalcea, Jacques Bouchard, Janos Miklos, Basile Gliga, Marian Țarălungă, Melania Cuc, Nicolae N. Negulescu, Nicole Pottier, Clava Ghircă, Nicu Vintilă, Veronica Balaj, Virgil Răzeșu, Traian Gârduș, Valeria Manta Tăicuțu și mulți alții.

Miraculoși sunt și oamenii pe care i-ai cunoscut la centrul sportiv Gadbois. Pe unii dintre ei n-ar fi trebuit să-i înjuri în gând atunci când îți abăteau atenția de la scris...

Păi ce vrei? Mulți dintre ei credeau că mă uit la filme pe calculatoarele de la ghișeu. Însă scriam și iar scriam, poem după poem, desăvârșindu-mi opera. Da, mărturisesc că mai mult de jumătate din timpul dedicat scrierii cărților mele, l-am petrecut într-un Gym. Poetul născut pe Google este și poetul născut în sala de forță... Oare de câte ori nu strigam: „Yes! Yes! Am comis-o din nou!”, și mă bucuram ca un părinte de nașterea unui copil, fără ca toți ceilalți să înțeleagă ceva?

Când au aflat într-un târziu ce faci, te-au întrebat ce cauți acolo, în loc să fii plin de bani și glorie.

Habar nu aveau ce înseamnă calea poeziei, iar dacă le explicam se uitau la mine ca la un ciudat. Odată am făcut un test. Eram la ghișeu și pe fiecare client care intra îl întrebam care este poetul lui favorit. Mai mult de trei sferturi ridicau din umeri, hocheii fiind adevărata lor religie. Cățiva auziseră vag de numele lui Émile Nelligan, marele poet simbolist al Québecului și al Canadei. Eu îi cunoșteam și opera și biografia, ba mai mult de atât, citisem poezii la mormântul lui din cimitirul Notre-Dame-des-Neiges. Cultura era principala mea preocupare. Nu voiam să devin o victimă a sistemului, un sclav al materialismului care își pierde orice reper spiritual și orice fărâmă de conștiință... Tocmai de aceea înfiinșasem, împreună cu Adrian Erbiceanu, Asociația Scriitorilor de Limbă Română din Québec. Organizam lansări de carte, aveam editură proprie, participam la diverse evenimente. Pe situl nostru oficial, la care tridisem vreo opt luni, învățând de la zero editarea în Microsoft FrontPage, îi promovam pe marii scriitori români și pe ceilalți membri. Începusem să fiu cunoscut în lumea literară din Montréal, și nu numai în rândul românilor. Eram invitat constant la festivalul internațional de poezie de la Val David, participasem la un spectacol în Val Morin, fiind plătit cu 200 de dolari pentru recitarea a trei poezii, susținusem lupta împotriva exploatării gazelor de șist într-un spectacol la studioul de teatru de la Place des arts... Munca în Gym îmi asigura condițiile prielnice pentru a scrie. Nu mi-era rușine de meseria mea, până și idolul meu, Serge Brussolo, celebrul scriitor francez de ficțiune și horror, lucrase pentru mult timp ca paznic de noapte...

Miraculoși sunt și frumoșii anonimi care te-au prețuit pentru calitățile și talentul tău. Unul dintre aceștia te citea prin spitale și dormea cu cărțile tale sub pernă, sperând la o salvare miraculoasă. Când ai aflat că Teodora Mareș, un înger de optsprezece ani din Piatra Neamț, se lupta pe viață și pe moarte cu cancerul, trecând prin numeroase operații, ai fost șocat. Atunci ai înțeles cât de important poate fi rolul unui poet...

Am încercat prin toate puterile mele să-i fiu alături și m-am rugat lui Dumnezeu s-o ajute. I-am trimis cărți cu dedicație și am încurajat-o să lupte. Teodora a fost singura care mi-a oferit un cadou de Sfântul Ion, tocmai din România. Și nu orice cadou, ci un tablou minunat cu maci roșii, pictat și semnat de ea. Pe Teodora și pe mătușa ei, Iulia, le-am întâlnit mai târziu, în 2009, la o lansare de carte în Constanța. În ciuda problemelor grave de sănătate, Teodora făcuse atâta drum ca să mă vadă și să mă asculte recitând. A fost pentru prima și ultima oară când ne-am întâlnit, acest înger trecând în lumea celor veșnici după alte câteva luni de lupte și suferințe de nedescris. Poezia mea nu avusese puterea să-i salveze viața, dar poate că Teodora voia altceva, să-și salveze sufletul, așa cum și eu încercam să-l salvez pe al meu...

Cum te-ai simțit când ai intrat din nou în casa părinților tăi?

Imediat m-a cuprins nostalgia. Pe geamul ușii de la intrarea în camera principală, mama lipise o grămadă de fotografii recente cu toți membrii familiei, iar pe rafturile din partea dreaptă a bibliotecii, lângă televizor, erau expuse tablourile cu sora mea și cu mine de pe vremea când eram elevi la școala generală. Deasupra tablourilor și a televizorului se aflau două rafturi pline cu bibelouri și poze cu nepoții mei. Pe perete estic care separa camera principală de micuța bucătărie, erau puse treisprezece icoane, o cruce de lemn, o candelă și două figurine cu îngerași; mama transformând garsoniera într-un adevărat templu după ce se îmbolnăvisese tata. Pe perețele nordic se afla tabloul care reprezenta un râu mărginit de arbori, imaginea fiind încadrată pe interiorul ramei de aproape treizeci de iconițe de buzunar. Sub tablou, pe canapeaua neagră din imitație de piele, se afla o păpușă cu rochița roz, părul argintiu și pantoforii albi. Pe fotoliul mare, de lângă fereastră, o altă păpușă roșie, cu

ochii mari și codițe; pesemne mama își alina suferința și durul de aceste păpuși. Trofeele pe care tata le câștigase când jucase rugby erau puse la loc de cinste pe peretele de la intrarea în bucătărie. În balcon, tata stătea pe un fotoliu roșu, exact lângă colivia papagalului Coco, privind orașul și lacul Tăbăcărie de la înălțimea celor nouă etaje. Pe masa din balcon se aflau mai multe ghivece cu flori, iar sub masă stăteau împachetate cărțile mele. Mama m-a servit cu plăcintă cu brânză, făcută de ea, așa cum învățase de la bunica, apoi a început să-mi povestească viața lor cea de toate zilele.

Ce ai făcut cu fondurile obținute din vânzarea cărților?

Am hotărât să le donez Centrului de copii cu handicap sever „Orizont” din Tomis Nord. Luasem acea decizie deoarece doream să ofer un ajutor mult mai important decât cel din urmă cu douăzeci de ani. Despre ce era vorba? Ei bine, derulând timpul înapoi cu repeziciune până la perioada adolescenței, îmi amintesc cum mă trimitea mama să cumpăr pâine de la Groapă sau de la Cireșica, o responsabilitate pe care o aveam aproape zilnic. De foarte multe ori, când mă întorceam cu pâinea caldă în plasă, copiii de la orfelinatul din Tomis Nord, actualul centru „Orizont”, își întindeau mâinile prin gard și mă implorau, apelându-mă cu „mama” sau „tata”, să le dau ceva de mâncare (cei mai mici cereau „papa”). Situația mă emoționa până la lacrimi. Rupeam un codru de pâine și îl împărțeam copiilor, simțind o imensă bucurie, asemănătoare cu aceea când primeam cadourile de Crăciun din partea părinților mei. De data aceasta, cu câteva zile înainte de lansarea de carte, am vorbit cu doamna Felicia Gheorghiu, directoarea centrului Orizont, și mi s-a permis să-i vizitez pe copii. Îmi stăpâneam cu greu emoțiile, fiind și trist și fericit în același timp. Copiii veneau și mă îmbrățișau, iar unii mai timizi mă trăgeau de haine și-mi spuneau „tata” sau „nenea”, aducându-mi aminte de experiența din adolescență. Cei mai bolnavi erau închiși în camerele lor, dar am ținut să-i văd și pe ei. Îmi era tare milă de cei care aveau brațele și picioarele contorsionate și de cei care aveau convulsii și se loveau de paturi, în ciuda faptului că erau bine securizați. În linii mari, centrul era foarte curat, iar copiii erau îngrijiți cum se cuvine. Doamna directoare mi-a spus că singurul lucru care le lipsea era o combină muzicală, iar eu mi-am donat fondurile din vânzarea de carte, ba chiar am mai pus bani și din buzunarul propriu, pentru a le împlini copiilor un vis frumos. Din păcate, la câteva zile după lansare, au existat câteva guri rele prin presă care au declarat că nu trebuia să vin eu din Canada și să le dau lecții de generozitate celor din Constanța. M-au întristat acele declarații, dar nu mă mai mira nimic, știind foarte bine de ce sunt în stare unii oameni atunci când încerci să faci un bine.

Lipsa tatălui tău de la lansarea de carte te-a afectat foarte mult.

Săracul, nici nu mai putea merge din cauza Parkinsonului. Își petrecea majoritatea timpului în casă, în fața televizorului sau în balcon. În cele mai fericite cazuri, când mama avea la cine să apeleze, era „transportat” în părculețul din fața blocului, iar acolo stătea pe o bancă și privea ritmul alert al vieții celorlalți. Unde era aripa de altădată a echipei de rugby Farul Constanța care făcea curse fabuloase din 22-ul propriu până în terenul de țintă advers? Unde era placheurul de temut care dădea cu toți adversarii de pământ? La ultima noastră partidă de șah a dăruit piesele din cauza mâinilor tremurânde, moment în care rivalitatea noastră fenomenală ajunsese la un deznodământ, soldându-se cu matul imparabil al unei boli necruțătoare. Mi-a fost foarte greu să plec din nou de lângă părinții mei, dată fiind situația dificilă prin care treceau. Dar trebuia să merg înainte...

Dar de la Marea Neagră, cum ți-ai luat rămas bun?

La mare am fost doar pentru câteva minute și am filmat acest rămas bun, pentru a-mi aminti mai bine momentul: „Ei, și uite, am ajuns la Marea mea cea Neagră. Sunt la Pescărie, aicea unde se varsă ghiolul în mare. Locul s-a schimbat mult, e plin de construcții noi, moluri mari, telefericul acolo deasupra hotelurilor. Uite și digul unde pescuim... Fac câțiva pași, câini pretutindeni, cum este și normal, mai fac câțiva pași. Vreau să intru un pic, să mă spăl pe față cu apa asta sărată. Oamenii încă mai pescuiesc acolo, dau la guvizi. Dincolo e digul ăla de pe care am căzut și m-am julit la șira spinării. Bine că nu m-am lovit la cap și am reușit să înot câinește. Parcă a fost ieri și parcă n-a fost niciodată. Lumea încă n-a început să facă plajă, apa este rece, la vreo cincisprezece grade, iar afară sunt vreo douăzeci. Ia să văd, apa-i cam murdară, să știi, cam murdară, dar tot bag o mână în ea să zic c-am atins marea. Mare, mare, mare, mare... Așa, mă dau un pic pe față cu apă de mare. Eh, față de când am fost în Spania, acolo era o apă cristal, uite ce apă murdară e aici. Cum naiba mai poate să facă lumea baie în apa asta, stau și mă întreb... Ia să merg un pic mai încolo... Parcă aici e un pic mai curată. E și din cauza ghiolului care se varsă în mare. Miroase a mare, băi. Ia uite și peștișori. Măi, atâta timp cât sunt pești, cât e viață, apa-i ok. N-or fi peștii mai proști. Uite, aicea făceam noi antrenamente de rugby, în fața hotelului Parc. Ok, uite și digul. Bateria văd că-i pe terminate... Uite și Mamaia. Uite-I și pe unul acolo care face plajă pe pietre. Adevărul că e mișto să faci plajă acuma, nu te arde soarele prea tare. Douăzeci de grade afară e ok, să știi. Eh, dacă ar fi temperatura asta și în Canada, în luna martie, cu siguranță că oamenii ar face plajă și ar sta toată ziua în apă. E decalaj cam de-o lună în ce privește temperatura. Uite și ciori pe-aicea. Mai merg un pic. Ia uite, se aud manele în zare. Băi, tată, s-a manelizat țara asta ceva de speriat. Doar fotbal și manele, a luat-o lumea razna, cum să-ți spun. Nisipu-i umed, înseamnă c-au fost valuri și au ajuns până departe. Aici apa e mai neagră. Așa, ia să mai fac un tur. Aicea-i digul, acolo în depărtare se vede Mamaia, acolo-s hotelurile, telefericul. Aici e hotelul Parc, ăsta-i Bingo. Acolo-i un hotel nou, iar dincolo se văd primele blocuri de pe faleză. Eh, multe s-au schimbat, dar marea-i neschimbată și mă bucur că am văzut-o chiar și pentru puțin timp. O iubesc, este o parte din mine. Aici mi-am petrecut douăzeci și opt de ani din viață. Vă doresc sănătate și numai bine de la Marea mea cea Neagră...”

După ce te-ai întors în Canada, a mai fost un moment când prezența unei femei te-a copleșit.

De Catherine m-am îndrăgostit la locul de muncă, în Gym. Se antrena în unele seri, după ce termina cursurile de la universitate. Făcea Facultatea de Drept și dorea să ajungă avocat. Îi plăcea să pedaleze la bicicletă și aducea mereu o carte din care citea cu atenție. Mi-a plăcut să văd, în acea lume extrem de materialistă, pe cineva interesat de literatură. M-am apropiat de ea, am întrebat-o ce citește și mi-a arătat o carte de Bukowski. Nu-l agream pe scriitorul american din cauza vulgarității sale excesive și am adus în discuție alți autori. Din vorbă în vorbă a aflat de pasiunea mea pentru scris și i-am scos la imprimantă câteva dintre poemele mele traduse în franceză. A fost foarte impresionată de profunzimea și sensibilitatea lor, asemănându-mă, pe alocuri, cu poetul Pierre Morency. Am devenit repede buni amici și am început să atingem și alte subiecte pe timpul conversațiilor. Lubitul ei era originar din Franța și venise să studieze matematica la Montréal. Trăiau împreună într-un apartament de lângă Gym, dar el nu era pasionat de exercițiile fizice. De altfel, în relația lor nu existau prea multe hobby-uri și idealuri comune. Mie mi se părea că frica de singurătate și dorința de a face sex îi țineau cel mai mult împreună.

Oamenii care fug de singurătate, fug de șansa care li se oferă pentru a găsi răspunsul la întrebările: cine sunt? ce caut? unde trebuie să ajung? ce mă face cu adevărat fericit? Vorbind la superlativ despre propriile sentimente sau folosind diverse trucuri care le scot în evidență aspectul fizic, ei vor să-i atragă pe alții care să le ofere răspunsul la aceste întrebări. Puțini sunt cei care au găsit cele mai importante răspunsuri în singurătate, iar mai apoi au atras, ca niște magneți, prin frumusețea lor interioară, oameni de aceeași valoare.

Catherine mi-a mărturisit că suferise foarte mult de pe urma unor greșeli dintr-o relație anterioară și spera să nu le mai repete. Am încercat să-i fiu aproape în toate felurile posibile, exceptând sexul. Speram să vadă diferența și să se reorienteze, cu toate că părea incapabilă să investească în sentimente. Degeaba o însoțeam la bibliotecă, degeaba alergam împreună pe marginea canalului Lachine, degeaba am învățat-o să joace baschet în sala de sport a complexului Gadbois, degeaba i-am scris poeme cu dedicație pe unele situri de literatură online... Nu vedea în mine decât un bun amic, iar pe iubitul ei îl aducea mereu în discuție dacă încercam să creez o breșă sentimentală. Avea totuși dorințe fizice și mi-a făcut unele apropouri, dar eu nu voiam o simplă aventură, lucru care m-a determinat să fac un pas înapoi. Ceea ce, evident, a insultat-o. Am rămas în așteptare, sperând că se va schimba ceva. Peste câteva luni s-au despărțit, el s-a întors în Franța, iar ea s-a mutat într-un alt cartier, schimbând totodată și Gym-ul.

Ai aflat că intrase după câteva luni într-o nouă relație. N-o condamnai, dar ai fi vrut, măcar o dată, să fi avut aceleași sentimente ca tine:

chiar și pentru o secundă
m-ai pus acolo pe talerul inimii tale
chiar dacă eram un cuvânt
o poezie
sau un mister
m-ai pus acolo pe talerul inimii tale
și ai simțit primejdia
dragostea mea ucigătoare de tihnă
dragostea mea apocaliptică
tu nu voiai să fii cucerirea războaielor mele
nu erai marginea de vis unde
îmi vindeam lacrimile morților
pentru o picătură de sânge
doar pentru o picătură de sânge
ce păcat, o zei, ce păcat
am devenit prieten cu privirea
fără tânguirea privirii
am devenit prieten
cu ceea ce-mi viscolește sufletul
ca o armată de corbi
ce păcat, o zei, ce păcat
am devenit cuvântul și doar cuvântul
care-mi permite neîncetat să mă rog
la mormântul meu acoperit de flori

Această neîmplinire sentimentală a pus și mai multă sare pe rana provocată de problemele tale de sănătate. Credeai că vârsta de 33 de ani îți va fi fatală. Însă, paradoxal, ți se pregătea o nouă surpriză: poezia nu te lăsa să te oprești...

și viața mea cealaltă
să o slăvesc – mă-nvață
cu mască mortuară
cu față și postfață
oriunde deschid cartea
e-o inimă ce bate
cuvintele înoată
prin marea de păcate
pe foaia numărată
identică și cu bis
se săvârșește-o crimă
și cine-a fost ucis?
ajuns după milenii
tot la aceeași treaptă
îmi regăsesc Golgota
în vorba înțeleaptă
și vezi tu, frate geamăn
din pântecul de mamă
tu ești de-a pururi tânăr
și nu vom fi de-o seamă
iar eu ce mi-s de după
scăpata răstignire
îmi otrăvesc cuvântul
ca să îți dau de știre
pe foaia numărată
identică și cu bis
va curge veșnic – Styxul
și-o să mă-nec în vis.

Atunci ți-ai amintit. Voiai să devii cel mai mare poet în viață!

Știi, un gând vanitos. Totuși... care era prețul pe care ar fi trebuit să-l plătesc?

ah, viață, oamenii sunt tot mai departe de mine

și mă ridic zi de zi pe un piedestal de cuvinte
privind mai de sus, tot mai de sus
ceea ce-am fost și nu voi mai fi

dorințele mele se îndeplinesc
cu prețul pe care nu l-am știut
și numai menirea de a duce la capăt ofranda
propriului suflet
mă lasă să respir
și numele meu, da, numele meu
nu-l mai pot ține-n frâu
mi-a luat-o lacom înainte
cucerind redute, înalte redute

cursă cu finiș amăgitor la fiecare durere
nici nu mai știu de ce mă bat și mă bat de ce
de o parte și de alta a baricadei
sunt jumătățile mele
aruncându-și vorbe de-ocară

Dumnezeu tace și-și freacă palmele de bucurie
că încă-l iubesc, din când în când îmi face
un semn discret cu coada ochiului
femeia pe care-o visez
oricum nu există

incompatibil cu lumea
mă gândesc deseori la cei ce s-au dus
înainte de vreme
la cei ce s-au răzbunat pentru harul
cu care au fost înzestrați
la cei care-au ajuns în azil
fugind de umbra geniului
ce-i poseda mai rău ca satana
nu există cale de mijloc
nu există întoarceri
chiar dacă mă amestec din nou în mulțime

ah, viață, mergi și lasă-mă-n urmă
ce-ți pasă de mine, nu vreau să ajung
acolo unde timpului i se face lehamite
de nefireasca sa trecere
nici moartea nu stă pe loc
se-ntoarce-n sicrie anchilozată de spate

ah, viață, oamenii sunt tot mai departe de mine
și mă ridic zi de zi pe un piedestal de cuvinte
privind mai de sus, tot mai de sus
ceea ce-am fost și nu voi mai fi

După cinci ani de activitate literară și douăzeci de cărți scrise, hotărâsem să spun Adio poeziei. Îmi scrisesem chiar și testamentul poetic. Luasem această decizie întrucât voiam să mă salvez de toate previziunile gândului meu. Aflând noutățile, George Filip, vechiul meu prieten, m-a chemat la el acasă. Am uitat toate conflictele din trecut, iertându-ne dintr-o privire. Apoi am ars trei sticle de vin roșu în compania poeziei citite cu voce tare. Totul revenise ca în vremurile bune. Spusesem, eu, Adio poeziei? Atunci cum se făcea că o citeam cu atâta suflet, cu atâta ardoare, cu atâta durere? Eu devenisem poezia, eu eram templul ei, eu eram rana vie care nu se putea cicatriza. Întâlnirea cu George Filip m-a făcut să mă îndoiesc în privința deciziei mele. La fel și mesajele bunilor mei prieteni de pretutindeni care mă rugau să continui. Nu eram singur. Oamenii credeau în mine, aveau nevoie de mine. Iar eu, la rândul meu, trebuia să strâng din dinți și să merg până la capăt.

Trebuia să treci și prin asta...

*Într-o zi voiam să plec definitiv
dar îmi era frică de anumite lucruri
nu voiam ca nimeni să sufere din cauza mea
chiar dacă s-ar fi obișnuit repede cu ideea
că nu mai exist
nu voiam să pierd posibilitatea
de a ajunge acolo la cer
chiar dacă nu credeam în rai și infern
așa cum fusesem învățat de copil*

*Într-o zi voiam să plec definitiv
fără să spun nimic, fără să las vreo urmă
fără să perpetuez specia, fără să realizez ceva mareț*

de care să-și aducă alții aminte
oricum știam că totul se uită, că totul e distrugere
că nimic nu contează, că pulberea pământului
în care se odihnesc oasele
va fi absorbită de gurile negre și flămânde
ale universului
într-o zi s-a întâmplat ceva numit revelație
mi-am privit sufletul și un gând fabulos
a deschis poarta unei lumi nevăzute
atunci am început să scriu
să dau formă acestei miraculoase salvări
mi-am acceptat orice experiență
a trupului, a durerii, ca pe o secundă în plus
în care puteam să-mi desăvârșesc creația
și mai mult de atât, să le dau și celorlalți
un motiv să existe

*

Fragment din prefața romanului

Ascultă-ți gândul și împlinește-ți visele! – cum se numește cartea de față – e o reconstrucție biografică scrupuloasă, asistată de o memorie acută, aproape de verva detaliilor și a preciziei, și proiectată în convenția unui dialog introspectiv, un fel de divan, doar că nu al sufletului cu trupul, ci al poetului cu propria conștiință (sau, cum zice autorul, cu propriul "gînd" ca daimon). (...) E o confesiune de sine cu miză decisivă pe "sinceritate", pe acuratețea concretă a peripețiilor și pe interpretarea lor în orizontul unui destin. Ionuț Caragea își re trăiește scriptural biografia, nu doar și-o reamintește, în sensul că plonjonul în amintire e atât de adînc și de "imediat" încît pasajele reamintite par de-a dreptul retrăite. (...) Dialogul autobiografic e presărat cu salturi în poezie, dar aceste intercalări de poeme nu și-au propus să fie o antologie ilustrativă pentru drumul parcurs de Ionuț Caragea; ele se produc acolo unde temperatura afectivă a discursului anamnetic și introspectiv pus pe două voci se ridică și e nevoie de o sublimare a lui. (...) Așadar, de la suferință la extaz, de la angoasă la iluminare și de la elegie la imn ar fi drumul pozitiv și exemplar al poeziei. În orice caz, Ionuț Caragea pe el merge. **(Al. Cistelean)**

 Facebook 81 LinkedIn Email

Similare

Apariție editorială: „Ascultă-ți gândul și împlinește-ți visele!”, roman memorialistic de Ionuț Caragea
31 ianuarie 2016
în „Evenimente”

Ionuț Caragea – Poem din volumul în pregătire „Umbră lucidă”: „Cea dintâi cruce”
12 martie 2016
în „Invitație la lectură”

Ionuț Caragea – volumul „Cer fără scări/Ciel sans escalier”, editura eLiteratura, București, 2014
16 ianuarie 2015
în „Comentarii”

Abonare la articole via email

Introduceți adresa de email pentru a primi notificări prin email când vor fi publicate articole noi.

Abonare

Alătură-te celorlalți 2.661 de abonați.

Articole asemănătoare

- UNDE-O FI COPILUL MEU?
- LINIȘTEADE IERI
- Poem din volumul în curs de apariție „Umbră lucidă”: „Dumnezeu și-a autoimpus să uite”
- Clipele de fericire...
- Victor ISTRATE, debut literar în Revista Liceului teoretic bilingv „Miguel de Cervantes”

1 comentariu la această însemnare

D.M. Gaftoneanu spune:

9 ianuarie 2016 la 19:56

„.../chiar și pentru o secundă/ m-ai pus acolo pe talerul inimii tale/...”